

[Sigsgaard.]

står i begreb med at gøre, hvis det ikke så ensidigt var vendt imod lønmodtagerne. For det er det jo. Begrænsningerne rammer næppe arbejdsgiverne; det fremgår i hvert fald ingen steder, at man har tænkt sig noget i den retning, tværtimod vil de blive stillet gunstigere derved, at de sparer de lønstigninger, som man eventuelt bliver enig om at undlade. Den fordel, som de på den måde får, gives jo helt tilfældigt. Den gives til alle virksomheder, til sunde virksomheder med en virkelig samfundsgavnlig produktion, men også til virksomheder, der ikke burde stimuleres, men snarere forsvinde til fordel for andre, og til virksomheder, hvis produktion ikke har nogen større samfundsmæssig værdi.

Hvad agter regeringen at foretage sig for at skabe balance i indgrebene? Skal lønmodtagerne spænde livremmen ind nu, for at de erhvervsdrivende blot på lidt længere sigt kan få mulighed for at spænde deres ganske kraftigt ud? Er det virkelig meningen, at det, som lønmodtagerne måske går med til at afgive i lønforhøjelse osv., simpelt hen skal gå til arbejdsgiverne og ikke til samfundet, og at man samtidig med øgede skatter lagt på lønmodtagerne — for det er jo helt klart, at det vil vi blive udsat for — subsidierer erhvervslivet gennem gunstigere afskrivningsregler?

Man har så ondt af, at lønningerne stiger, fordi priserne stiger, og man er lige ved at få bildt befolkningen ind, at det er dyrtidsreguleringen, der er årsag til de høje priser, og ikke omvendt, men sandheden er jo, at lønmodtagerne kun får en meget ufuldstændig kompensation for prisstigningerne. Officielt er priserne det sidste år steget med godt 5 pct. Regnes skatterne og afgifterne med, er stigningen meget større, vel det dobbelte. Også under den synsvinkel er det en meget begrænset kompensation, lønmodtagerne får for denne meget voldsomme prisudvikling. Inflationen koster altså, det har hr. Henry Christensen så evig ret i, den brede befolkning dyrt, alt

for dyrt, og jeg kan være fuldstændig enig med hr. Henry Christensen i, at man bør gribe ind over for inflationen, men jeg ser ikke noget tegn på, at regeringen indtil videre har påtænkt at gribe ind over for nogle af de værste af inflationens kilder.

Her tænker jeg selvfølgelig først og fremmest på jordspekulationen. Hvorfor hører vi ikke noget om nogle initiativer her? Lad gå med, at man ikke har lovforslag færdige her i dag, men der er så meget, man ikke har forslag færdige om, og som vi alligevel hører et og andet om. Om indgrebene over for jordprisstigninger hører vi ingenting. Ikke engang den beskedne forhøjelse af kapitalvindingsskatten, der for et par måneder siden var foreslået, kunne man gå med til; de store kapitalgevinster vil man tilsyneladende ikke røre.

De stigende jordpriser giver dyrere boliger. Boligudgiften har ansvaret for to tredjedele af den pristalsstigning, der kunne konstateres, var det i går eller i forgårs? Det er forbløffende, at man på den baggrund ikke griber ind over for jordpriserne. . . .

Formanden: Der er for megen uro i sidegangen.

Sigsgaard: I stedet for at gribe ind her foreslår man nedskæring af boligfonden; det går der i hvert fald rygter om at man vil stille forslag om. Hvad betyder det? Det betyder, at kommunerne får ringere muligheder for at gøre sig gældende på jordmarkedet. Det betyder, at byggemodningen forsinkes. Det betyder igen stigende jordpriser, og det giver sig udslag i stigende huslejer. Så får vi igen kraftige pristalsstigninger, og det vil altså sige en fortsat og forstærket inflation direkte stammende fra jordprisstigningerne. Men her vil man altså ikke sætte ind nu.

Nu vil man oven i købet begrænse boligbyggeriet ved i høj grad at dirigere kreditten over på erhvervslivet. De 40.000 boliger, som vi i dag bygger pr. år, er i forvejen alt for lidt. Boligkøerne vokser. En yder-